

— Горкитѣ, Хаджия и Караджа! Какви юнаци бѣха!—каза той, и гласътъ му затрепера отъ мъка.

После се обърна къмъ насъ и ни каза да бждемъ спокойни: той ще се погрижи за насъ. Посочи ни едно затулено мѣсто, гдето да се скриемъ, а самъ отиде въ селото да ни донесе едно-друго за ядене.

Надвечерь се завърна съ магаренцето си, натоварено съ храна. Следъ това цѣли два дни останахме на гости на този добъръ старецъ. Почнахме да лѣкуваме ранитѣ си, почистихме си пушкитѣ, които страшно бѣха рѣждасяли и, най-последно, въпрѣки съветитѣ на дѣда Стояна, решихме да трѣгнемъ за Агликина поляна, да диримъ войводата.

— Не бързайте, момчета. Ако Хаджията е живъ, то той умира, но пакъ ще ми дойде на гости.

Надвечерь, предвождани отъ дѣдо Стояна, потеглихме на пѣтъ. Пѣтувахме цѣла нощъ и осъмнахме на единъ чудно красивъ връхъ. Отъ него дѣдо Стоянъ посочи съ тоягата си върха Агликина поляна, даде ни своята благословия и се раздѣли съ насъ.

И, наистина, тамъ, далечъ изъ Стара-планина се издигаше единъ високъ връхъ, обвитъ съ мъгла. Той билъ далечъ отъ насъ 20 часа пѣтъ. Обаче ние стигнахме до него за четири дни и четири нощи, като преживѣхме редица приключения. Турската потеря кръстосваше навсѣкжде планината, та трѣбваше да бѣгаме и да се криемъ отъ нея. Една нощъ забелязахме въ гората огънь. Помислихме си, че това сж наши другари, и трима души отидохме да видимъ. Като наближихме, изведнѣжъ върху ни грѣмнаха десетина пушки, и единъ отъ нашитѣ другари падна убитъ. Останалитѣ едва се спасихме.

Бързо трѣбваше да напустнемъ мѣстото, гдето бѣхме се спрѣли. На другия день осъмнахме подъ една грамадна скала. Привечерь потерята пакъ ни врѣхлетѣ. Скрихме се въ единъ долъ подъ единъ голѣмъ водопадъ. Потерата на нѣколко пѣти мина покрай насъ, но не можа да ни забележи въ гжсталака.

Помня, че бѣше петъкъ, когато зората ни поздрави на Агликина-поляна. Тя е една мѣстность, обградена откъмъ югъ съ висока скала, а отъ другитѣ страни — съ гжста гора. По срѣдата поляна, обрасла съ иглики, отъ които е добила името си. Тя е била дълги години свѣрталище на народни хайдути.

Съ пристигането си, почнахме да оглеждаме мѣстността, надничахме между клонитѣ на дърветата, дано зърнемъ байрака на дружината да се развѣва, но напраздно. Въмѣсто това, на поляната изкочи една сърна и почна да пасе трева. Безъ много да му мислимъ, ние я застреляхме, одрахме я, накладохме огънь и почнахме да я печемъ.